

דרך הדי"ק

מחורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

חזה"מ פסח - ויאמר משה | גיליון 23 | יז' בניסן תשפ"ג

סעודה ראשונה

החשבונות וההרהורים שהאדם חושב ומהרהר על הקב"ה מאבדים לאדם את כל הברכה והשפע.

הימים האלה הם קדושים ונשגבים, ואפשר על ידי משל ונמשל לבאר מה הכוח של הימים האלה. האדם פעם בכמה זמן יוצא לקניות בשוק, יש כל מיני סוגים של שווקים, שוק של בשר, של ירקות, של תבלינים וכו' והאדם לפני שיוצא מביתו מכין רשימה ואז הולך וקונה את כל מה שחסר לו בבית. כך גם אנחנו, הקב"ה נתן לנו את השבת והחגים, לכל חג יש כוח אחר. לחג שבועות יש כוח של תורה, בחג שבועות אנחנו בשוק של התורה שבו אנו יונקים ואוספים תורה, יש לנו את חג הפסח שבו האדם הולך ואוסף כוח של גאולה, בשביעי של פסח האדם אוסף כוח של אמונה.

כל החגים הם כמו שווקים והאדם בערב חג עושה רשימה וכך נכנס לחג כשאוסף וקונה את כל מה שצריך למשך השנה כולה מהחגים שהקב"ה נתן לנו. השבתות הן זמן מיוחד שבו יש את כל מה שהאדם צריך למשך השבוע והאדם אוסף בשבת את כל מה צריך. לכן הימים האלה הם ימים גבוהים ומיוחדים שהאדם צריך לאסוף לקנות ולקחת למשך השנה כולה. אם האדם לא עשה רשימה או שכח לקנות משהו והוא עדיין בשוק ורואה את הדבר אז הוא קונה, גם אם לא היינו מוכנים בחג למשהו מסויים אז בתוך החג, בתוך השוק אנחנו יכולים לשאוב ולקחת כוחות גדולים גם אם לא הכנו את עצמנו מספיק לקחת את הדברים האלו.

עברנו את ליל הסדר, זמן של גאולה וישועה שבו צברנו כוחות עצומים. אדם שחסרים לו עוד דברים ולא הספיק לקחת ולשאוב אותם, יש לו את הימים הקדושים של חול המועד שליל הסדר נמצא בתוכם והאדם יכול לקנות ולמלא את כל המחסנים בנפש שלו. בחג שביעי של פסח יש כוח גדול שהאדם יחזק את עצמו באמונה בקב"ה ואמונת חכמים, ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות יד, לא) זה השוק של אמונה.

ועכשיו ערב שביעי של פסח צריך להכין את רשימת הקניות שלנו באמונה בקב"ה ואמונת חכמים, כדי שניכנס לחג מוכנים למלא את כל המטענים של הנפש בכוח הזה, ומה שחסר לנו ולא לקחנו בליל הסדר, יש את הימים האלה להשלים.

כתוב בתורה הקדושה, מתי שבני ישראל עמדו על ים סוף והיו באחד המצבים הקשים ביותר אחרי שיצאו ממצרים, אחרי כל מה שעברו במשך מאתיים ועשר שנים בני ישראל עמדו על ים סוף, מצד אחד

המצרים רודפים אחריהם מצד שני המדבר מלא בנחשים וחיות רעות, מלפניהם ים סוף ואין להם מה לעשות ולאן לברוח. ואז הקב"ה אומר למשה רבנו "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו" (שמות יד, טו) למה אתה צועק אלי, תדבר אל בני ישראל ויסעו, בני ישראל נכנסים לתוך הים עד שהמים מגיעים להם לגרון וכמעט טובעים, ברגע זה הקב"ה עושה נס והים נקרע לשניים ובני ישראל עברו בתוך הים ביבשה וכל הניסים הגדולים שקרו לבני ישראל בקריעת ים סוף.

צריך להקשות קושיה, הרי כל הסיפור של קריעת ים סוף זה לא דבר פשוט, טמונים פה סודות גדולים וכבר אמרו רבותינו (סוטה ב.) שקשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף, קשה פרנסתו של אדם כקריעת ים סוף (פסחים קיח.). אם אדם רוצה זיווג או פרנסה וקשים לו הדברים האלה, שיראה מה היה בים סוף ואז אם יתנהג ככה גם, יקבל מה שצריך. הדברים העיקריים בחיים של האדם הזיווג והפרנסה, הם כמו קריעת ים סוף. המפתח שפתח את ים סוף הוא המפתח שפתח את הדלת בזיווג ואת הדלת של הפרנסה לאדם. הקב"ה עמד ובחן את בני ישראל מבחן פשוט באמונה בקב"ה אם ילכו ויכנסו בתמימות לים ויסכנו את החיים כמו שמשה רבנו אומר להם, ינסרו את הנפש אחרי הרב אחרי הקב"ה ואחרי משה בלי שאלות ובלו כלום, אז הים יקרע לשניהם. אם כך אותו מפתח שפתח את ים סוף הוא זה שפתח את הפרנסה והזיווג.

נשאל מה הקב"ה היה צריך לבחון את בני ישראל באמונה שיכנסו בתוך הים, הרי בני ישראל היו כבר מאמינים בני מאמינים כשכבר כמה ימים לפני כן הקב"ה ציווה אותם לקחת את אלוקי מצרים העבודה זרה שלהם ולקשור אותה לכרעי המיטה בשבת הגדול ולא פחדו מהמצרים, אפילו שזה היה דבר מסוכן שהמצרים יכלו להרוג אותם על זה, עשו את הכל במסירות נפש אם כך מה היה צריך לבחון אותם שוב באמונה?

(המשך בעמוד 3)

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

אמרנו יסוד עצום כמה פעמים, אדם בשביל להשיג משהו צריך לוותר על משהו, אי אפשר להשיג את הכל בכל הצורות, בכל הגוונים, בכל המציאויות ולא לוותר על משהו. אדם שרוצה רוחניות, אדם שרוצה תורה, אדם שרוצה קדושה, אדם שרוצה מעשים טובים, הוא צריך לוותר על דברים אחרים. אי אפשר להישאר גם עם התורה, גם עם הקדושה, גם עם עבודת השם, גם עם הקירבה להשם ולהישאר גם עם הגשמיות, גם עם הדברים הלא טובים.

"זה אלי ואנוהו" ההידור והפאר בקיום המצוות שנלמד מקריעת ים סוף

מתי שאדם קונה מזוזה חדשה או תפילין חדשות אז הוא קונה אותן בהידור גדול, וכך בכל דבר של מצוה שעושים אותו מהודר ומפואר אומרים עליו "זה אלי ואנוהו" (שמות טו, ב). אבל צריך לדעת שפסוק זה נאמר בקריעת ים, נשאל איפה היה בקריעת ים סוף שהיה נס גדול והמים נחלקו לשנים, איפה היה בקריעת ים סוף דבר של פאר והידור שעליו נוכל להגיד זה אלי ואנוהו? מה הקשר בין כל דבר מצוה מפואר ומהודר שעליו אומרים את הפסוק הזה לבין קריעת ים סוף?

אנחנו נמצאים ערב שביעי של פסח וצריך לדעת ששביעי של פסח זה חג של אמונת חכמים, פסח ראשון מסמל על אמונה בקב"ה ושביעי של פסח על אמונה בתלמידי חכמים. בשביעי של פסח בני ישראל נכנסו לתוך הים עוד לפני שהים נקרע לשניים, כך הלכו אחרי משה רבנו "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות יד, לא) זה היסוד של שביעי של פסח, אמונת חכמים.

ואולי אפשר לבאר כך על הקשר בין זה אלי ואנוהו לקריעת ים סוף, בני ישראל הגיעו לים סוף ובמים היו כמו בעלייה, כמו הר דבר שבולט והמים היו בעומק גדול לתוך היבשה. הקב"ה קרע את ים סוף לשנים, אם היה קורע את המים שחלק מהמים לצד ימין וחלק לצד שמאל, אז בני ישראל היו צריכים בקריעת ים סוף לרדת לתוך הים ולצאת מהצד השני, כי המים עמוקים מאוד. אלא, אומרים רבותינו הקב"ה קרע את הים שלישי אחד ושני שלישי "קפאו תהמות בלב ים" (שמות טו, ח) המים היו בצורה בולטת כמו הר והקב"ה קרע את המים שכמו בליטה, שאר המים שני השלישים שנתרו למטה נהיו כמו היבשה חלקה, קפאו תהמות בלב ים הלכו ונהיו קפואים, אם כך קריעת ים סוף הייתה רק על השליש העליון של המים.

אם כך מפה לומדים "זה אלי ואנוהו", מתי שהאדם עושה דבר לכבוד הקב"ה יזכור שהקב"ה יכל לקרוע את הים שנרד לתוך המים ואז נעבור, אבל הקב"ה כדי לעשות נוחות לעם ישראל, קרע רק את הלמעלה, השליש העליון של המים ונשארו שני שלישים של מים

קפואים שיהיה נוח לאנשים לעבור. וכך זה הדין לכבד ולהדר בכל דבר מצוה, כמו שהקב"ה בים סוף חשב על האנשים שלא יצטרכו לרדת ולעבור בתוך המים, אלא שיהיה להם נוחות וקלות לכן קרע את הים בגובה של האדמה כדי שיהיה לבני ישראל נוח ללכת בתוך הים. לכן כמו שהקב"ה חשב איך יהיה נוח לנו וכך קרע לנו את הים, גם אנחנו צריכים לחשוב איך יהיה מהודר ומפואר לקב"ה במה שנעשה.

אלפים נכד הצטרפו! ומה איתכם?

חפשו אותנו: ספר דברים

לקבלת הספר: *8260

חפשו: ספר הישועות - ספר דברים

ש"ת הרי"ף

שאלה:

כבוד הרב, אם יש חיכוכים ובעיות בין הכלה לחמה איך הבעל צריך להתנהג? אשתו כל הזמן רוצה שהוא יצדיק אותה.

תשובה:

רבי אליעזר פאפו אומר ב"פלא יועץ" שאדם שיש לו אמא שהיא רוצה שתמיד הוא יצדיק אותה ויש לו אשה שתמיד רוצה שהוא יצדיק אותה, אומר הפלא יועץ רבי אליעזר פאפו שהיה קודש קודשים, יגיד לאמא שלו "אמא את צודקת בהכל, מה שאת אומרת זה נכון, אבל תביני אני אוהב אותך, מכבד אותך ואת צודקת, אבל יש לי אשה תביני אותי, אבל את צודקת".

ילך לאשתו ויאמר לה "את צודקת, את הכל, את צודקת אבל את אשתי, תביני יש לי אמא" ואז ילך בין השיטים ובע"ה יהיה טוב, זו עצה של הפלא יועץ של רבי אליעזר פאפו.

שהקב"ה מצווה שתהיה ברכה בשנה השישית. צריך להקשות הרי אף פעם בתורה אין לשון של וְכִי תֹאמְרוּ: הַתּוֹרָה מְצַוָּה צִוּוּי שְׂלֵא לַעֲשׂוֹת כִּךְ אוּ לַעֲשׂוֹת כִּךְ וְלֹא מוֹצִיִּים אֶת הַשִּׁמּוֹשׁ בְּלִשׁוֹן הַזֶּה שִׁבּוּאוּ וַיִּשְׁאַלוּ עַל צִוּוּי הַקֶּב"ה. אִם כִּךְ לְמָה דוֹקָא פֶּה בְּמִצְוֹת שְׂמִיטָה מוֹבֵא וְכִי תֹאמְרוּ?

אלא אפשר לומר עפ"י רבותינו הקדושים, הקב"ה סידר את העולם שמי ששומר מצוה תהיה לו ישועה ומי ששומר שמיטה תהיה לו פרנסה ותהיה לו ישועה גדולה. אבל אם יהיו לאדם הרהורים ומחשבות מה יהיה לו עם הפרנסה אם ישמור שנת שמיטה, הוא מוריד את הברכה ויכול לגרום לו שלא תהיה לו ברכה. לכן הקב"ה כביכול נותן לנו היתר שגם אם נבוא ונשאל "מה נאכל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית" הקב"ה אומר "וְצִוּוּי אֶת בְּרַכְתִּי" פה כביכול הקב"ה נותן לנו היתר שגם אם נהרר מה נאכל בשנה השביעית, תהיה לנו ברכה בשנה השביעית. מתי שאדם מהרר על הקב"ה, הוא סוגר לעצמו את הפרנסה. וזה יסוד מפיחיד שבכל התורה אנחנו לא מוצאים שהקב"ה אומר "וְכִי תֹאמְרוּ" כי אם האדם שואל, הוא חותך לעצמו את הפרנסה. וכך גם רואים כשהקב"ה אומר לאברהם אבינו שתהיה לו את ארץ ישראל והוא יהיה לגוי גדול ויצא ממנו עם גדול. אבל אברהם אבינו שאל את הקב"ה "בְּמָה אֲדַע כִּי אֵירָשְׁנָה" (בראשית טו, ח) היה לאברהם אבינו הרהור קטן ועל זה העניש הקב"ה את אברהם "וְדַע תְּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זְרָעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה" על שאלה קטנה של אברהם אבינו, קיבלו בני ישראל ארבע מאות שנה להיות בגלות.

אסור לאדם להרר על הקב"ה בשום פנים ואופן, מי שמהרר על הקב"ה מאבד את הכל. יש הרבה אנשים שנותנים צדקות, מיליונים, אנשים שעושים מצוות ומעשים עצומים מאוד, אבל אחרי שעושים את המעשים העצומים בראש בינם לבין עצמם הם מהרהרים וחושבים אולי זה טוב ואולי לא טוב, אולי אני עושה טעות. הוא מתחיל לעשות חשבונות ובהוא משמיד את כל הדברים הטובים שעשה.

בשנת השמיטה הקב"ה יודע שזה דבר קשה, שנה שלמה לא לעבוד ולא לעשות כלום בשדה, והיא יכולה להיחרס. גם אם האדם ישמור את השמיטה אבל יהרר אחרי כן שאולי עשה לא טוב, מה יהיה עם הפרנסה ואיך יהיה שזה דבר מובן אחרי שנה שלא עבד, הרהור הזה יכול להרוג לו את כל הברכה והפרנסה. לכן פה הקב"ה נותן היתר ומצווה את הברכה אפילו אם יהררו, דבר שאמור לסגור להם את הברכה ולקלקל את הפרנסה.

רואים פה יסוד עצום, הקב"ה נותן לכל יהודי את כל הטוב בעולם שפע, ברכה, בריאות, אבל הרהורים והמחשבות של חוסר אמונה הורג ומקלקל את הכל. לכל אדם כתובה ברכה ופרנסה גדולה, רק שהמחשבות של האדם למה ואיך, מתי וכמה משמידות והורסות את העולם כולו. היצר הרע בדור הזה מכניס ספקות ורע בכל דבר, כך מאבדים את הכל.

לכן מתי שבני ישראל יצאו ממצרים הם עמדו בניסיונות וקשרו את אלון קי מצרים בכרעי המיטה, אבל בכל אופן הקב"ה רצה להראות לעולם שוב את הכוח של מסירות נפש של עם ישראל שהולכים במים ומוכנים לטבוע ולמות, שהאמונה שלהם חזקה ביותר ואז הם נקרע לשניים. כך האדם צריך לדעת בפרנסה ובשידוך, שהמפתח שלהם זה כמו בקי ריעת ים סוף לעמוד ולמסור נפש להיות בתמימות עם השם, לקפוץ למים אפילו שחושבים שעומדים לטבוע, אבל להאמין בהשם אמונה שלמה חזקה ביותר.

וכך גם רואים בארץ מצרים, בני ישראל הגיעו למ"ט שערי טומאה, המקום הנמוך ביותר, ואף על פי כן לא שינו את שמם ונשארו עם השם מות היהודיים, לא שינו לשונם ודיברו בלשון הקודש. לא שינו מלבושם ונשארו ללבוש כמו יהודים. שמרו על הדברים הקדושים במסירות נפש גדולה. גם בצניעות, יהודיה אחת בכל המאיתיים ועשר שנים קלקלה וגם זה לא היה באשמתה ופרסמה הכתוב, כל נשות בני ישראל היו צנועות, קדושות וטהורות. בני ישראל עמדו במבחנים מאיתיים ועשר שנים ולא שאלו שאלות, לא התלוננו על הקב"ה וקיבלו את הכל באהבה גדולה למרות ששחטו ילדים קטנים ופרעה התקלח בדם של מאה וחמישים ילדים פעמיים ביום. אם כך נבוא ונשאל מה הקב"ה צריך לבוא ולבחון שוב את בני ישראל מבחן האם יסכנו את עצמם ויכנסו לתוך הים ואולי יטבעו, האם יאמינו בהשם וילכו אחרי משה?

אלא התורה הקדושה אומרת לנו שיש לנו מצוה גדולה בתורה "שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶל פְּנֵי הָאֵדָן ה'" (שמות כג, יז) הקב"ה מצווה אותנו לשלוש פעמים בשנה כל יהודי צריך לעזוב את כל מה שיש לו, את העסקים, את הבית, את המשפחה בחגים וללכת לעלות לירושלים לבית המקדש ושם היו מקריבים קורבנות, היו מתפללים ושמחים. כך הקב"ה מצווה בפעם הראשונה בפרשת משפטים ללא שום הבטחה מהקב"ה, אח"כ בפרשת כי תשא הקב"ה שוב מצווה את הציווי הזה לעלות לרגל שלוש פעמים בשנה, ושם הקב"ה מוסיף הבטחה "וְלֹא יִחַדּוּ אִישׁ אֶת אָרְצוֹ בְּעֵלְתָּךְ לְרֵאוֹת אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בַּשָּׁנָה" (שמות לד, כד) שאף אומה ואף אחד לא יחמוד את הבית שלנו כשנעזוב את הבתים, את העסקים והכל. אדם שגר רחוק ויעלה לירושלים, אולי יבוא גוי ויפרוץ לו לבית, אז הקב"ה מבטיח פה שלא יקחו כלום ולא יגנבו לו את הבחלה שלו. נשאל למה בפרשת משפטים ששם יש את הציווי הראשון על העליה לרגל, הקב"ה לא ציוה את הציווי עם ההבטחה על ההגנה והשמירה מהגוים שאף אחד לא יקח מהנחלה שלנו כמו בפרשת כי תשא?

אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול שצריך לשים אותו כל החיים מול עינינו, צריך לדעת שמהקב"ה יצא רק הטוב, הקב"ה נותן לכל אדם חבילה טובה בחיים של פרנסה, של בריאות, הצלחה, עושר ושפע, של כל הדברים הטובים. אבל מתי שהאדם עושה מעשים לא טובים ולא הולך בדרך האמתית שהקב"ה מצפה ממנו שכך יתנהג, האדם מוריד קללה לעצמו ופּתאום מתחילים קשיים בפרנסה, בבריאות, בשלום בית, מתחילים לאדם קשיים בכל מהלך החיים שלו.

הקב"ה ציווה שנעלה שלוש פעמים בשנה לרגל ללא צורך בשמירה כי בטבע העולם מי שמקיים את ציווי הקב"ה, אז אין מציאות שינוק ושתקרה לו בעיה ואף אחד לא יפגע לו בנחלה או יקח אותה. אבל אחרי פרשת משפטים שהקב"ה ציווה את זה, חטאו בני ישראל בעגל והמעמד והכוח של עם ישראל ירד והתחיל כבר בעולם תיקון לכל אדם שהוא צריך לתקן ולעבור, אז יכולים לבוא לאדם בעיות וצרות שאדם לא יודע מה יבוא לפתחו, לכן בפעם השניה בפרשת כי תשא אחרי חטא העגל, הקב"ה מבטיח שאף אחד לא יקח את הבתים והשדות. ועל פי היסוד הזה אפשר להגיד יסוד עצום ביותר, התורה הקדושה אומרת "וְכִי תֹאמְרוּ: מַה נֹאכַל בַּשָּׁנָה הַשְּׁבִיעִית הֵן לֹא נִזְרַע וְלֹא נִקְטַף אֶת תְּבוּאֹתֵינוּ. וְצִוּוּי אֶת בְּרַכְתִּי לָכֶם בַּשָּׁנָה הַשְּׁשִׁית" (ויקרא כה, כ-כא) הקב"ה ציוה את בני ישראל בשנת השמיטה לא לזרוע בשדות ולא לקצור, לא לעשות כלום, שנת שבתון. ואם יאמר האדם מה יהיה לו לאכול אם לא יעשה כלום באדמה, אז התורה מבטיחה ואומרת

סגולות הרי"ף

סגולת לפרנסה לשבת שאחרי פסח חלה בצורת מפתח

מנהג ישראל תורה שבשבת שאחרי הפסח נוהגים להכין חלות בצורת מפתח או שבתוך החלות שמים מפתח. ומובא בספר הקדוש "אוהב ישראל" מאפטא, שמה הסיבה של הדבר, משום שעד פסח בני ישראל אכלו מהמן, אחרי הפסח בני ישראל נכנסו לישראל והמן פסק, אז עד פסח היה לבני ישראל את המן, שזה היה פרנסה בקלות, בלי טרחה, בלי יגיעה, בלי עמל, בלי טורח, אבל אחרי הפסח שהיו צריכים להתחיל לעבוד, היו צריכים שערי פרנסה שיפתחו לבני ישראל ולכן מסמנים את המפתח של הפרנסה, מסמנים את המפתח בצורה של הלחם או בתוך הלחם מפתח, שזה סמל לפרנסה ותפילה להקב"ה שיפתח שערי שמיים שתהיה פרנסה, והמנהג הקדוש הזה, אבותינו הקדושים נהגו לעשות אותו ויש בו סוד גדול וכוח גדול.

רבי מאיר אבוחצירא, "בבא מאיר"

מתי שהאדם עושה מצוה, "וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָה" (ישעיה נח, ח), הצדקה שהאדם עושה הולכת לפניו.

סיפר לנו אדם מעשה על הסבא רבי מאיר אבוחצירא, "בבא מאיר", שהיה קודש קודשים, בבא מאיר היה מלאך השם צבאות.

מישהו סיפר לנו, לפני שלושים וכמה שנים, רבי מאיר אמר לו תיקח אותי לבאר שבע, אני רוצה לנסוע לבאר שבע. אותו אדם לקח את רבי מאיר באוטו והתחילו לנסוע לכיוון באר שבע. מתי שיצאו מאש"ד, עברה משאית של מיץ, שמוכרים שתיה ומיץ.

אמר בבא מאיר לנהג, תסמן למשאית שתעצור. סימנו למשאית, נהג המשאית חשב מישהו מצפצף, מסמן לעצור, אולי זה שוטר, עצר המשאית.

אמר רבי מאיר לנהג, תלך לנהג המשאית ותגיד לו שיתן לנו בקבוק של מיץ. אמר אותו נהג לבעל המשאית, יש פה רב מבקש בקבוק של מיץ.

בעל המשאית כעס ואמר, כל אדם שירצה בקבוק של מיץ, אני יעצור בכביש ואמכור לו, אני לא מסכים. עלה למשאית, המשיך לנסוע.

בבא מאיר אמר לנהג תלך עוד, תסמן לו לעצור, שיתן לנו בקבוק מיץ. עצר, כעס, אמר, אין, תפסיקו להפריע לי, אתם מפריעים לי.

עוד כמה קילומטרים שוב רבי מאיר אומר, תלחץ אותו לתת לנו בקבוק מים. אותו אדם אמר, בשום פנים ואופן. המשיך לנסוע. הגיעו לכניסה לבאר שבע, מצאו המשאית הפוכה והאדם מת.

אותו אדם שאל את בבא מאיר, מה זה. בבא מאיר אמר לו, ראיתי על המשאית מלאך המוות על הגג שלה. היה נותן לנו בקבוק מים, הקב"ה היה מציל אותו. היה עושה חסד, היה נותן בקבוק מים, הקב"ה היה מציל אותו מכל זה.

אמר אותו אדם, אז הרב היה אומר לו. אמר לו בבא מאיר, אסור, אם נאמר לו כבר אין בחירה, אם אין בחירה זה לא יעזור.

אדם צריך תמיד בכל כוח, בכל זמן שהוא יכול, לרוץ ולהשתדל בכל כוחו למצוות, למעשים טובים, לחסדים.

מתי שאדם משתדל בכל כוחו למצוות ולחסדים ולמעשים טובים, הקב"ה נותן לאדם סיעתא דשמיא, הקב"ה נותן לאדם שפע, הקב"ה נותן לאדם כל הדברים הטובים.

"וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָה", הקב"ה נותן לאדם כל הדברים הטובים ויש לאדם סיעתא דשמיא גדולה.

אנחנו זוכרים, ישנו בסוכה עם בני המשפחה, רבי מאיר העלו אותו אחרי הקידוש לבית, הרימו אותו בכיסא. אלה דברים שנחרטו זיכרון לפניך בשחק, יוחק לזיכרון עולם את אותו חג סוכות, את אותו ליל הסדר האחרון של רבי מאיר.

חמש בבוקר כל השכונה של רבי מאיר, כל השכונה, רחוב יוספטל באשדוד, איפה שרבי מאיר היה גר, צעקות, קללות, בלגן גדול. מהומה, צעקות קשות מאד.

מה קרה? איזה שכן בקומה ראשונה פרצו לו את הבית וגנבו לו דבר רים מהבית. ושמה זה כולם היו לפני שלושים וחמש שנה - ארבעים שנה, כולם היו כמה שנים אחרי העליה לארץ ישראל, כולם היו כעין משפחה. והאשה צועקת על בעלה "לא סגרת את הדלת, נכנס הגנב בגללך". האישה צועקת על האשה "את אשמה", השכנים באו התחילו לצעוק "למה לא שמתם סורגים, אתם גרים בקומה ראשונה", עוד שכן צועק "עכשיו הגנבים גנבו לכם וקראתם לגנבים לבוא ויתחילו לגנוב בשכונה".

כל השכונה כולה, חמש בבוקר צעקות עצומות. הבעל צועק על אשתו, האשה צועקת על הבעל, השכנים צועקים "אתה גרמת עכשיו שיבואו גנבים לדעת שיש כסף למישהו", "אתה עשיר לכולנו אין כלום ואחרי יבואו גנבים", כל השכונה כולה מהומה גדולה.

ואז בבא מאיר מהחלון למעלה, מי שמכיר את הבית של בבא מאיר, מהחלון למעלה אמר להם, תפסיקו מה אתם מאשימים? אתה מאשים את אשתך, אשתך מאשימה אותך, השכן הזה מאשים אותך, זה מאשים אותך. תאשימו את הגנב שבא לגנוב, אתם מאשימים את כולם ואת הגנב לא מאשימים. כולם אשמים, הבעל אשם, האשה אשמה, השכנים אשמים, כולם אשמים, אבל מי אשם? הגנב שבא לגנוב הוא לא בסדר.

זה היצר הרע, מתי שיש יכוח במשפחה, תחפשו למה היוכוח, אל תתווכחו על סתם. היצר הרע מסית אתכם להתווכח על סתם. תחפשו איפה הבעיה לפתור אותה, היצר לא רוצה שתיפתר הבעיה. היצר הרע רוצה מחלוקות במשפחה, היצר הרע רוצה ויכוחים במשפחה, היצר הרע משרה עלטה, משרה ערפל, כי אם יתבהרו הדברים כ"א יראה את האמת ולא יהיו ויכוחים ולא יהיו מחלוקות.

אדם צריך לדעת לחפש מה הבעיה האמיתית, לא לחפש זיופים של הבעיה. זיופים של בעיה לא פותרים בעיה. צריך לחפש מה הבעיה ולפתור את הבעיה, מי הצרה? זה הגנב, ולפתור את הבעיה, לתפוס את הגנב.

**ספר דברים
מצמיח ישועה!**

לקבלת הספר: 03-792-2548
חפשו: ספר הישועות - ספר דברים G